

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: V. T. N.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupen JUDr. Bc. Marcelou Lafek, advokátkou
sídlem 110 00 Praha, Národní 416/37

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem 140 21 Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 8. 2024 č. j. MV-99656-4/SO-2024, ve věci
žádosti o vydání zaměstnanecké karty

takto:

I. Rozhodnutí žalované ze dne 22. 8. 2024 č. j. MV-99656-4/SO-2024 **se zrušuje** a věc se
vrací žalované k dalšímu řízení.

II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 13 200 Kč, a to do 30
dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž žalovaná zamítla jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky č. j. OAM-14267-10/ZM-2024 ze dne 17. 5. 2024, kterým byla podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/1999 Sb.) zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty. Žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.
2. Žalobce namítal, že ve věci nebyl dán důvod pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. Konstatoval, že přicestoval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, které spočívá v absolvování jazykové přípravy a následném vysokoškolském studiu. Po příjezdu na území začal plnit účel pobytu, tj. započal se studiem v rámci jazykové přípravy. Tento kurs navštěvuje dosud. Po úspěšném absolvování hodlá zahájit vysokoškolské studium. Povolení k dlouhodobému pobytu bylo platné do června 2024. Dne 28. 2. 2024 podal žádost o změnu účelu pobytu spočívající v oprávnění pobývat na území za účelem výkonu zaměstnání. Takovou změnu zákon nepodmiňuje plynutím doby jako v případě jiných účelů pobytu, kdy výslovně stanoví v § 45 zákona č. 326/1999 Sb., jakou dobu musí cizinec na území strávit, aby byla jeho žádost o změnu účelu projednána. Z toho důvodu není podstatné, jak dlouho po příjezdu podal žádost o změnu účelu pobytu. Argumentace žalované v tomto ohledu nemá oporu v zákoně, neboť v případě pobytu za účelem studia zákon nestanoví dobu, kterou by cizinec na území musel strávit před podáním žádosti o změnu účelu. Správní orgány uvádějí, že „nemohl začít plnit účel“ pobytu. Tento účel plní od počátku svého pobytu na území a plní jej dosud, neboť stále ve studiu pokračuje. Není zřejmé, jak jinak by měl být účel studia naplněn než tím, že do školy dochází a plní své studijní povinnosti.
3. Žalovaná i správní orgán I. stupně dovozují, že jeho pobyt není v zájmu České republiky na základě Programu klíčový a vědecký personál a Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. (resp. 321/2022 Sb.). Jak zmíněný program, tak nařízení vlády jsou určeny pouze pro žádosti podávané prostřednictvím velvyslanectví, nikoli pro žádosti o změnu účelu pobytu, které jsou upraveny samostatně a které jsou zahajovány podáním žádosti Ministerstvu vnitra na území České republiky. Výklad pojmu „Zájem České republiky“ učiněný správním orgánem I. stupně i žalovanou považuje za nesprávný. Vláda ČR sice skutečně vydala předmětné nařízení, nicméně uvedená právní norma nevymezuje okruh svých adresátů na základě jejich státní příslušnosti, ale stanovuje jednotlivým zastupitelským úřadům uvedeným v tomto nařízení maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které jsou za dané období oprávněny přijmout. Okruh adresátů není tedy vymezen státní příslušností, ale jednotlivými zastupitelskými úřady, resp. jejich obvodem. Ve smyslu § 169g odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. je okruh takovýchto žadatelů vymezen nikoliv pouze z hlediska jejich státní příslušnosti, ale i z hlediska povolení k dlouhodobému či trvalému pobytu. To znamená, že místní příslušnost velvyslanectví, a tedy i případná kvóta stanovená nařízením vlády je založena jak státní příslušností státu v obvodu velvyslanectví, tak i povolením k dlouhodobému či trvalému pobytu na území, které obstarává dané velvyslanectví. To mimo jiné znamená, že

vietnamští státní příslušníci pobývají pobývajících dlouhodobě, trvale na území jiného státu než VSR, mohou libovolně podat žádost v zemi, v níž pobývají, aniž by byli omezeni kvótami stanovenými pro Velvyslanectví České republiky v Hanoji. Přístup, který naznačil správní orgán, tedy že vláda ČR vyjádřila vůli nepřijímat vietnamské státní příslušníky na nekvalifikovanou práci, by byl hrubě diskriminační. V odvolání upozorňoval, že nařízení vlády omezuje počet podaných žádostí na základě místní příslušnosti velvyslanectví, nikoli na základě státní příslušnosti. To znamená, že vietnamský státní příslušník může podat žádost u jiného velvyslanectví, pokud bude oprávněně pobývat v jiné zemi. Správní orgány uzavřely, že žádný Vietnamec nemůže získat zaměstnaneckou kartu, což je přístup, který je diskriminací na základě státní příslušnosti, etnického původu a příslušnosti k národu. Takový přístup je porušením článku 1 Listiny základních práv a svobod.

4. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je nepřezkoumatelné pro nedostatek ve výkladu neurčitého právního pojmu „Zájem České republiky“. Přestože totožnou námitku uplatnil v odvolání, žalovaná ji nijak nevypořádala a pouze zopakovala odkazy na nařízení vlády.
5. Žalobce rovněž namítal porušení rovnosti před zákonem a porušení zásady rozhodování skutkově podobných věcí shodně. Uvedl, že jeho zástupkyni je známo, že od r. 2019 byly vydány stovky zaměstnaneckých karet podaných stejným způsobem a za stejných okolností, jako on. Správní orgán I. stupně neuvedl, co je důvodem změny rozhodnutí a ani žádnou aktuální okolnost či změnu právních předpisů, která by vedla k důvodné změně závěru. Taková situace otevírá prostor pro libovůli správního orgánu.
6. Žalovaná v písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby, přičemž odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož obsáhle citovala.
7. V replice k vyjádření žalované žalobce žalované vytkl, že užívá princip „kolektivní viny“ a současně se dopouští nepřipustných spekulací. Zdůraznil, že nikdy neprojevil úmysl neplnit původně požadovaný účel pobytu, naopak tento nadále plní a plnit hodlá. Je mu zaručeno řádné posouzení jeho žádosti. Odůvodnění, že ve Vietnamu by takovou žádost podat nemohl, za řádné posouzení považovat nelze. Vyslovil názor, že byl oprávněn podat žádost o změnu účelu pobytu na území, učinil tak a správní orgány nemohou odůvodnit zamítnutí žádosti tím, že „kdyby se nacházel někde jinde, tak by to nebylo možné“. Takové zdůvodnění je až absurdní. K vyjádření žalované, že „zájem České republiky na pracovní migraci z Vietnamu je omezen toliko na kvalifikované zaměstnance v programech k tomu určených, tak aby se minimalizovala bezpečnostní rizika plynoucí z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly...“ považuje za velmi vážný. Není zřejmé, jaké bezpečnostní riziko on sám představuje, ani co je myšleno pojmem nekontrolovaný příliv nekvalifikované pracovní síly. Nekontrolovaný příliv se jeho osobně netýká, neboť žádá o vydání zaměstnanecké karty, přičemž kontrolu tak zajišťují správní orgány. Žalovaná zjevně vykládá zájem České republiky v souvislosti s žádostmi podávanými prostřednictvím velvyslanectví. Takovou žádost ovšem nepodal, proto se na něho obecně vyjádření o jakémsi bezpečnostním riziku a nekontrolovaném přílivu nevztahují. Žalobce dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 149/2024-56, kterým bylo rozhodnuto v podobné věci a dále č. j. 1 Azs 158/2024-37, z nichž citoval.
8. Krajský soud na základě řádně a včas podané žaloby v souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

9. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo na území České republiky vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 17. 7. 2023 do 30. 6. 2024. Řízení bylo vedeno pod sp. zn. OAM-9959/DP-2023. Povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobci vydáno za účelem absolvování přípravného kursu jazyka českého, organizovaného veřejnou vysokou školou, a to k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Konkrétně se jednalo o přípravný jazykový kurs organizovaný Vysokou školou báňskou – Technickou univerzitou Ostrava, a to za účelem přípravy ke studiu akreditovaného studijního programu „Průmyslový design“ na Fakultě strojní VŠB – Technické univerzitě Ostrava. Žalobce na území České republiky přicestoval dne 5. 7. 2023. Dne 28. 2. 2024 podal žádost o vydání zaměstnanecké karty pro zaměstnání na volné pracovní pozici u pracovního místa, které je součástí Centrální evidence volných pracovních míst obsaditelný držiteli zaměstnanecké karty pod číselným označením X, konkrétně šlo o pracovní pozici pomocník v kuchyni s místem podnikání K. R X u zaměstnavatele N. Q. N., IČ X, sídlem K., .R X.
10. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 17. 5. 2024 č. j. OAM-14267-10/ZM-2024 žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítl a rozhodl, že zaměstnanecká karta se dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, nevydává, neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný správní orgán rozhodnutím ze dne 22. 8. 2024 č. j. MV-99656-4/SO-2024 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky č. j. OAM-14267-10/ZM-2024 ze dne 17. 5. 2024, potvrdil.
11. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty podal zanedlouho po svém příjezdu na území České republiky, v každém případě ještě předtím, než vůbec mohl alespoň částečně naplnit účel svého pobytu na území. Poukázal na to, že žalobce požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, aby na území České republiky absolvoval jazykovou přípravu, aby zde mohl zahájit studium vysoké školy, a to konkrétního akreditovaného oboru veřejné vysoké školy. O vydání zaměstnanecké karty tedy požádal, aniž by stihl alespoň zahájit studium akreditovaného studijního programu vysoké školy. Zdůraznil, že žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia žalobce podal u Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji. U tohoto úřadu však není možné v současné době podat žádost o vydání zaměstnanecké karty. Tato možnost je pouze v rámci vládního programu „Klíčový a vědecký personál“, a to v celkovém maximálním počtu 200 žádostí ročně. Vláda České republiky v souladu se zmocněním zakotveným v § 181b zákona o pobytu cizinců stanovila nařízením č. 220/2019 Sb., maximální počty žádostí o pobytová oprávnění za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu (v současnosti ve znění nařízení vlády č. 321/2022 Sb.). Základním předpokladem pro zařazení cizince do programů je výkon práce specialisty, manažera nebo pracovníka v pozici statutárních orgánů a pro nově najaté zaměstnance v třídách 1 – 3 v oblasti výroby, služeb nebo ve veřejném sektoru. Uvedené nařízení vlády vyjadřuje zájem na tom, aby z Vietnamské socialistické republiky přicházeli na území České republiky za účelem zaměstnání pouze cizinci, kteří mají pracovat na klíčových pozicích nebo minimálně na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci (kategorie CZ

ISCO 1 – 3). Žalobce podal svou žádost o vydání zaměstnanecké karty na území České republiky, a to na pozici pomocník v kuchyni, která není kvalifikovaným povoláním ve smyslu citovaného programu. Správní orgán dospěl k závěru, že jsou důvody pro zamítnutí žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. Tento svůj závěr odůvodnil tím, že z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. v současnosti účinném znění, plyne, že Česká republika nemá zájem na přijímání cizinců z Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované či nízko kvalifikované práce a mimo vládní programy. Správní orgán zdůraznil, že vláda České republiky jako vrcholný orgán moci výkonný v České republice (čl. 76 odst. 1 Ústavy) tedy již před přijetím nařízení č. 220/2019 Sb., poměrně jednoznačně vyjádřila, jaký je zájem České republiky na přijímání cizinců za účelem výkonu ekonomické činnosti z určitých oblastí či zemí. Je projevem svrchovanosti každého státu včetně České republiky právo regulovat migraci a rozhodovat o tom, kteří cizinci mohou vstoupit a pobývat na jeho území. Neexistuje přitom ústavou garantované právo na vstup a pobyt cizince na území. Toto svrchované právo členských států ostatně potvrzuje i právo EU (čl. 79 odst. 5 Smlouvy o fungování Evropské unie, čl. 8 odst. 3 Směrnice Evropského parlamentu Rady č. 2011/1998/EU). Správní orgán připomenul, že právní úprava zaměstnaneckých karet v zákoně o pobytu cizinců je důsledkem transpozice uvedené Směrnice. Správní orgán konstatoval, že žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty podal na území České republiky, a tedy nedopadají na něho přímo omezení stanovená nařízením vlády č. 220/2019 Sb. Dle správního orgánu ovšem nelze odhlédnout od toho, že v tomto nařízení se zrcadlí zájem či spíše nezájem České republiky na vstupu a pobytu cizinců z některých zemí, má-li být účelem takového pobytu výdělečná činnost. Z tohoto důvodu skutečnost, že žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na území České republiky, automaticky neznamená, že jeho pobyt na území na zaměstnaneckou kartu, která mu má být vydána navíc pro výkon nekvalifikované práce, není v rozporu se zájmy České republiky. Žalobce u Zastupitelského úřadu v Hanoji požádal o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, přičemž svou žádost odůvodnil tím, že hodlá na území ČR studovat akreditovaný studijní obor veřejné vysoké školy v českém jazyce a za tím účelem bude nejprve absolvovat přípravný jazykový kurs, aby si osvojil znalost českého jazyka na takové úrovni, aby mohl následně zahájit studium na vysoké škole. Za tímto účelem mu tedy byl povolen vstup a pobyt na území ČR. Ovšem krátce po příjezdu na území České republiky již podal žádost o vydání zaměstnanecké karty pro výkon nekvalifikované práce. K výkonu práce pomocníka v kuchyni není totiž třeba v podstatě žádného než možná základního vzdělání. Rozhodně tedy k výkonu tohoto povolání není třeba vysokoškolského vzdělání. Dle správního orgánu, jestliže k naplnění původně deklarovaného účelu pobytu, za kterým byl žalobci povolen vstup a pobyt na území dne 24. 4. 2023 ještě nedošlo, není v zájmu České republiky mu vydat pobytové oprávnění, o které by jako občan Vietnamské socialistické republiky nemohl požádat u Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji. Jinými slovy není v zájmu České republiky pobyt žalobce na území České republiky za účelem zaměstnání (zaměstnanecké karty) za situace, kdy se rozhodl původní účel svého pobytu v České republice nenaplnit. Správní orgán tak dospěl k závěru, že v případě žalobce je naplněn důvod pro nevydání zaměstnanecké karty dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť pobyt žalobce na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky. Správní orgán I. stupně rovněž uvedl, že plyne-li z nařízení vlády č. 220/2019 Sb., že Česká republika nemá zájem na přijímání cizinců z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované či nízko kvalifikované práce, pak tento nezájem trvá i v případě, že je o vydání

zaměstnanecké karty žádáno cizincem, který byl na území ČR přijat za účelem studia, a tento účel dosud nenaplnil. Tímto způsobem by totiž bylo možné snadno obcházet omezení stanovená výše uvedeným nařízením vlády a popírat tak suverénní právo České republiky na to určit si, které cizince a za jakých podmínek na území České republiky přijme.

12. Krajský soud konstatuje, že obdobnou věcí se již zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37. Níže uvedené závěry Nejvyššího správního soudu soud vztáhl i na posuzovanou věc. „Vláda České republiky využila zákonného zmocnění v § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a pomocí nařízení č. 220/2019 Sb., stanovila maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce mimo jiné na zastupitelském úřadu v Hanoji. Dle přílohy č. 2 tohoto nařízení jde nanejvýš o 200 žádostí, z nichž všechny musí být podány v *Programu klíčový a vědecký personál*. Z důvodové zprávy k nařízení vlády č. 220/2019 Sb., vyplývá, že kvóty jsou stanovené též s přihlédnutím k bezpečnostním rizikům spojeným s migrací z Vietnamu. ČR má tedy ekonomicko-bezpečnostní zájem na tom, aby na její území přicházely z Vietnamu za účelem zaměstnání pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci dle konkrétního programu. Pokud cizinec v Hanoji nepožádá o zaměstnaneckou kartu v rámci *Programu klíčový a vědecký personál*, žalovaná jeho žádosti nevyhoví pro rozpor se zájmem ČR dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Je však otázkou, zdali lze takto postupovat v případě žádosti o pobytové oprávnění podané přímo v ČR (případ stěžovatelky). Nejvyšší správní soud konstatuje, že konstrukce zvolená zákonodárcem vylučuje, aby ekonomicko-bezpečnostní zájem ČR se promítl do posuzování žádostí podaných přímo z ČR způsobem, jak to učinila žalovaná a aproboval krajský soud. Ustanovení § 1 odst. 2 a ve spojení s přílohou č. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb., totiž výslovně zavádí kvóty pouze pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, nikoli v ČR, kde toto omezení neplatí. Tento výklad odpovídá smyslu a účelu kvót (zabránění, aby zaměstnaneckou kartu získali žadatelé žádající z Vietnamu nesplňující potřebný stupeň kvalifikace). Vázanost kvót na žádosti o pobytové oprávnění podané v zahraničí ostatně potvrdil sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 176/2019 Sb., který vládu výslovně zmocnil k přijetí nařízení č. 220/2019 Sb.: „Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat“. Ostatně z § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec může požádat o změnu účelu pobytu, přičemž v případě zaměstnanecké karty lze tuto žádost podat dle § 42g odst. 5 věty druhé přímo ministerstvu (o čemž ostatně není sporu). Kasační soud připomíná, že stěžovatelka pobývala na území ČR na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia a chtěla tento účel změnit na výdělečný postupem podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Kvóty stanovené pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji se na ni nevztahovaly, neboť žádost o zaměstnaneckou kartu nepodala na zastupitelském úřadu v Hanoji, nýbrž přímo v ČR. Žalovaná tedy zamítla stěžovatelčinu žádost podanou v ČR nezákonně s odkazem na ekonomicko-bezpečnostní zájem ČR vyjádřený kvótami pro zastupitelský úřad v Hanoji. Krajský soud postup žalované aproboval; jeho rozsudek je proto nezákonný“.
13. Shodně jako ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem č. j. 1 Azs 158/2024-37, i v posuzované věci jde o posouzení otázky, zda správní orgány řádně posoudily důvod nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve

spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, který spočívá v tom, že pobyt cizince na území není v zájmu České republiky. V této souvislosti soud odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. 5 Azs 149/2024-56, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že účelem nařízení vlády č. 220/2019 Sb., nebylo omezit počet žádostí podávaných ministerstvu na území České republiky, nýbrž pouze těch, které jsou podávány na konkrétním zastupitelském úřadě. Právě v tomto kontextu Nejvyšší správní soud shledal ústavnost a nediskriminační povahu tohoto omezení (viz rozsudky NSS č. j. 4 Azs 14/2022-34 a č. j. 5 Azs 284/2023-35). Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že uvedené nařízení vlády nijak neomezuje cizince, včetně státních příslušníků Vietnamu, kteří na území České republiky již dlouhodobě pobývají a řádně zde plní původní účel pobytu, aby požádali podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o změnu účelu jejich pobytu. V této souvislosti podpůrně poukázal i na úmysl předkladatele vyjádřený v důvodové zprávě k zákonu č. 176/2019 Sb., podle níž „zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat“ (Poslanecká sněmovna, 8. volební období, 2017 – 2021, sněmovní tisk 203/0).

14. Podle § 42g odst. 5 věty první a druhé zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, platí, že žádost o vydání zaměstnanecké karty se podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu. Z citovaného zákonného ustanovení vyplývá, že o zaměstnaneckou kartu lze žádat několika způsoby, a to jednak na zastupitelském úřadu, jednak na příslušném ministerstvu. Je-li žádost o vydání zaměstnanecké karty podána zastupitelskému úřadu, může mít na rozhodování o ní vliv omezení, k němuž vládu zmocňuje § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Vláda České republiky stanovila nařízením vlády č. 220/2019 Sb. maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období jednoho roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce, mimo jiné na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji. Podle přílohy č. 2 tohoto nařízení je maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu pro Zastupitelský úřad v Hanoji, stanoven na 200 žádostí, a to v rámci programu „Vysoce kvalifikovaný zaměstnanec nebo Klíčový a vědecký personál“. V rámci programu „Kvalifikovaný zaměstnanec“ je uveden údaj 0 žádostí. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 149/2024-56 plyne, že uvedené kvóty byly stanoveny pro tento konkrétní zastupitelský úřad, a nikoli plošně pro státní příslušníky Vietnamu. Jsou-li k tomu splněny další zákonné podmínky, mohou cizinci podat žádost o vydání zaměstnanecké karty buď na jiném zastupitelském úřadu, nebo přímo na ministerstvu. Žalobce v době, kdy pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu, které mu bylo vydáno za účelem studia, v souladu se zákonem podal žádost o zaměstnaneckou kartu. Na rozhodování o žádosti žalobce se tak kvóty stanovené Nařízením vlády č. 220/2019 Sb., týkající se žádostí podaných výhradně na Zastupitelském úřadu v Hanoji, nevztahuje. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že nepřisvědčuje námitce žalobce, že není možné s odkazem na nařízení vlády č. 220/2019 Sb. dovozovat, že jeho pobyt na území není v zájmu České republiky, a aplikovat na tomto základě § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. Dle žalované argumentace nařízením vlády č. 220/2019 Sb., v současnosti nařízením vlády č. 321/2022 Sb., je pro závěr o naplnění důvodu aplikace § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. pro posouzení zájmu České

republiky relevantní, přičemž argumentovala názorem, že pokud nemá Česká republika zájem na přijímání cizinců z Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované či nízko kvalifikované práce, tím spíše tento nezájem trvá i v případě, že je po vydání zaměstnanecké karty žádáno cizincem, který byl na území České republiky přijat za účelem studia a tento účel nenaplnil. Správní orgány zdůraznily, že na případ žalobce nařízení vlády č. 220/2019 Sb. přímo neaplikovaly. Existence kvót dle žalované tvoří pouze východisko pro úvahu, že Česká republika nemá zájem na pobytu žalobce na základě zaměstnanecké karty vydané k nekvalifikovanému zaměstnání i v případě, že jde o žádost podanou cizincem na území České republiky.

15. Výkladem neurčitého právního pojmu „Zájem České republiky“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců se v obdobné věci zabýval Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37. Uvedl, že ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno zákonem č. 428/2005 Sb. s účinností od 26. 4. 2005. V původním znění zakazovalo udělit dlouhodobé vízum, pokud pobyt cizince na území nebyl v zahraničně politickém zájmu České republiky nebo byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Zákon č. 427/2009 Sb. z tohoto ustanovení vypustil slovo „zahraničně politickém“. Důvodová zpráva k této změně uvádí: „Ustanovení řeší důvody neudělení víza. Stávající právní úprava umožňuje vízum neudělit mimo jiné z důvodu zahraničně politického zájmu České republiky. Cílem návrhu je výslovně zakotvit možnost neudělení dlouhodobého víza nejen z hlediska zahraničně politického, ale i v dalších situacích, které nejsou v souladu se zájmy České republiky.“. To znamená, že zájem ČR není výhradně zahraničně politický; připouští také jiné zájmy, např. na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Přitom platí, že zájem státu musí být transparentním způsobem projevený navenek, konec citace.
16. I v posuzované věci je rozhodné, zda správní orgány řádně posoudily důvod nevydání zaměstnanecké karty, který shledávají v tom, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. Z judikatury Nejvyššího správního soudu se podává, že důvod zamítnutí žádosti spočívající v tom, že pobyt cizince na území není v zájmu České republiky, musí být založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik (viz rozsudek NSS č. j. 8 Azs 278/2021-52). V již citovaném rozsudku č. j. 5 Azs 149/2024-56 Nejvyšší správní soud uvedl, že nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nijak neomezuje cizince, včetně státních příslušníků Vietnamu, kteří na území České republiky již dlouhodobě pobývají a řádně zde plní původní účel pobytu, aby požádali podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o změnu účelu jejich pobytu. V této souvislosti lze podpůrně poukázat i na úmysl předkladatele vyjádřený v důvodové zprávě k zákonu č. 176/2019 Sb., podle níž zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat, konec citace.
17. Krajský soud zastává názor, že závěr žalované, že pobyt žalobce na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky, který vychází z úvahy žalované, že nemá-li Česká republika zájem na přijímání cizinců z Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované či nízko kvalifikované práce (a argumentuje přitom nařízením vlády č. 220/2019 Sb.) a že tím spíše tento nezájem trvá i v případě, že je o vydání zaměstnanecké karty žádáno cizincem, který byl na území České republiky přijat za účelem studia a tento účel nenaplnil, nemůže ve smyslu citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu obstát, protože omezení stanovené nařízením vlády č. 220/2019 Sb. nelze rozšiřovat

na jiné žadatele než ty, kteří podávají žádost o pobytové oprávnění na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji. Rovněž dle názoru soudu neobstojí ani žalovanou namítané obcházení uvedeného nařízení vlády s argumentací, že pobytové oprávnění za účelem studia není vydáváno cizinci proto, aby na území České republiky teprve zvažoval, zda bude skutečně studovat, ale proto, aby studiem vzdělání v příslušném oboru získal a toto následně uplatnil v původně zamýšleném účelu pobytu. Okolnost, že žalobce pobytové oprávnění získal za účelem studia a tento účel zatím nenaplnil, totiž nebyly důvodem nevydání zaměstnanecké karty žalobci. Za situace, kdy žalovaná z předmětného nařízení vlády č. 220/2019 Sb. dovozovala regulaci, která v ní uvedena není a současně nezohlednila požadavek, aby uvedený důvod nevydání zaměstnanecké karty byl u konkrétního žadatele vždy dostatečně individualizován, soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátit žalované k dalšímu řízení, ve kterém bude správní orgán vázán shora uvedeným právním názorem zdejšího soudu podle § 78 odst. 5 s. ř. s. Vzhledem k výše uvedeným závěrům se krajský soud již nezabýval dalšími žalobními námitkami žalobce, protože by to bylo s ohledem na důvod, pro který soud zrušil napadené rozhodnutí, nadbytečné.

18. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalované uložil povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 13 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce. Náklady řízení sestávají z nákladů právního zastoupení, a to z odměny advokáta za 3 úkony právní pomoci á 3 100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu), ve znění do 31. 12. 2024 – příprava a převzetí zastoupení, sepsí žaloby, sepsí repliky k vyjádření žalované, k nákladům řízení dále náleží 3 režijní paušály á 300 Kč k uvedeným třem úkonům právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, ve znění do 31. 12. 2024 a soudní poplatek 3 000 Kč za žalobu. Náklady řízení tak činí celkem 13 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 28. 2. 2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně